

[Anker Lau.]

advare imod, at andre partier, pressen eller andre kræfter i samfundet i stor udstrækning anser dette budget for noget i retning af kendsgerninger, hvorpå andre end socialdemokrater kan bygge deres politik. Nationalbudgettet er efter min mening kun regeringens politiske indlæg i den økonomiske debat, men det kan næppe påberåbe sig nogen økonomisk autoritet.

Naturligvis er Danmark ikke nået frem til økonomisk balance endnu, og naturligvis er der grund til en vis ængstelse for, hvorledes det skal gå, når Marshallhjælpen falder bort om to år, men jeg finder ingen grund til at male en vis mand på væggen og stirre sig blind på restriktionspolitikken som den eneste udvej.

Vi ved, at hele den vestlige verden arbejder på liberalisering og dens forudsætninger, betalingsordning o. s. v., og der er naturligvis kun eet at gøre, nemlig at arbejde med på dette og så indadtil føre en dertil svarende politik, både økonomisk, arbejdsmæssigt og socialt. Alligevel synes jeg, som jeg sagde før, at man i lidt for høj grad mobiliserer betænkelighederne, og nationalbudgettet er også et udtryk herfor.

Man skønner sig her til et underskud på godt 700 mill. kr., der skal dækkes af Marshallpengene, og stiftelse af ny gæld på ca. 170 mill. kr. Det er jo store tal, men ikke mindst når det drejer sig om et skøn, må dette beløb sættes i det rette størrelsesforhold til hele balancen. Import og eksport skønnes i 1950 at blive ialt ca. 10 milliarder. De 170 mill. kr. er således kun 1,7 pct. Tror mon nogen, det er muligt at skønne blot tilnærmelsesvis så nøjagtigt? Der skal altså kun ske relativt små forskydninger i priser og mængder, for at dette underskud kan forvandles til et overskud eller dog et langt mindre tal, og med den interesse, regeringen har i at skønne forsigtigt, vil jeg ikke kunne dele regeringens sortsyn. Vi har da også fortilfælde, hvor der er skønnet fejl med meget store beløb. I nationalbudgettet for 1949 skønnede man således 400 mill. kr. forkert med hensyn til eksporten, og man regnede med et samlet underskud på 590 mill. kr., men det blev kun 266.

Den store høst i 1949 kommer egentlig først til at give produktionsmæssigt udslag i 1950, og når man her skønner, at landbrugseksporten kun vil stige med 159 mill. kr., vil jeg regne med en skjult reserve her, der måske kan løbe op i hundreder af millioner. Prisd udviklingen for jern, stål

og kul, der jo er store poster på import-siden, vil også indeholde reserver, ligesom en liberalisering i virkelig udfoldelse gennem konkurrence vil kunne give et helt andet prisbillede end det, vi ser i dag. Jeg vil derfor opfordre til noget større lyssyn end det, der fremgår af nationalbudgettet. Det fremgår jo klart af en række udtalelser, at det, man ikke kan lide ved liberaliseringen, er de forventede virkninger på det danske erhvervsliv og arbejdsmarkedet. Men også her vil jeg advare mod for megen vanetænkning. Vi kan da ikke allerede have glemt erfaringerne fra 30erne.

Fra regeringsbænkene lyder der ofte kritik af stigende og høje priser, men når det drejer sig om liberalisering, anser man nærmest den prisregulering, konkurrence vil medføre, som en stor ulykke. Hvis man vil føre en rigtig politik, er lave priser ingenlunde nogen ulykke, tværtimod. De giver adgang til større forbrug, pengene bliver mere værd. Det tvinger til rationalisering, der skaffer os konkurrenceevne, der i virkeligheden er den eneste sikre beskæftigelsesfaktor, som også fremmer eksporten.

Liberalisering kan åbne markeder for os, hvad vor samhandel med Sverige er et eksempel på. Vor store frilisteimport fra Sverige gav Sverige anledning til at tillade en langt større import fra Danmark end forudsat. Her er et eksempel på, at liberalisering ikke ensidigt er til gavn for de andre, men i mindst lige så høj grad for os selv.

Jeg ser faktisk sådan på det, at hvis vi er truet af forbigående økonomiske vanskeligheder, så er det netop liberalisering, der skal til, vi skal netop have konkurrencens lave priser og mange varer for at få orden i tingene. Enhver anden udvikling vil i virkeligheden kun betyde, at vi vender tilbage til 30ernes politik og de fortvivlede økonomiske og arbejdsmæssige forhold, vi havde dengang. Der er meget, der tyder på, at det er dette, regeringen helst vil. Jeg forstår, at man overfor vore synspunkter stiller muligheden for at vende tilbage til restriktionspolitikken. Jeg tror ikke, der kan skaffes flertal hverken her eller i befolkningen for en sådan politik, og da slet ikke når liberaliseringen kommer til os som et tilbud fra et samarbejdende Vesteuropa. Jeg mener også at have forstået, at den måde, de konservative ønsker at løse problemerne på, er at afløse restriktionerne med en toldpolitik. Heller ikke denne form for restriktiv politik tror jeg har nogen mulighed for sig, og jeg ser ikke den store forskel på dette og den politik, regeringen ønsker ført. Den